Ketabton.com

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

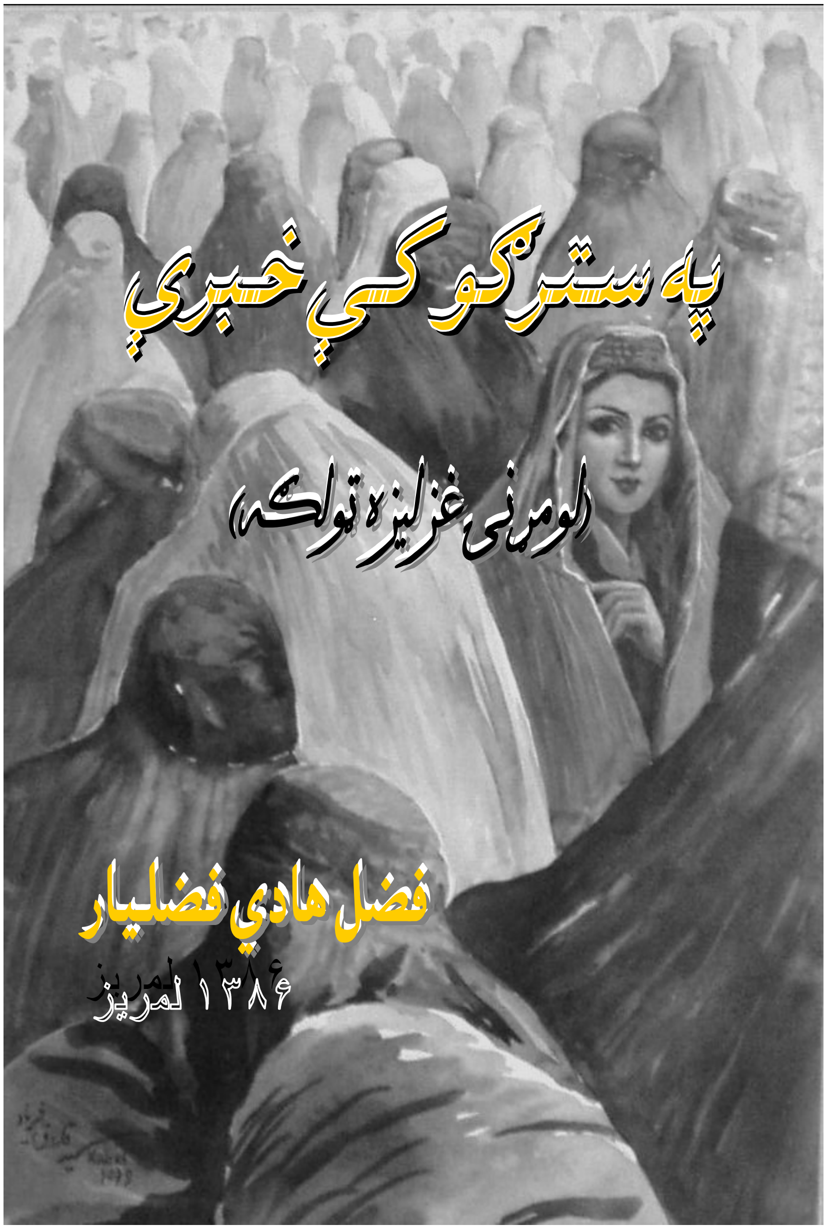

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انټرنیټ کې په لیکه کوونکی :

سمسور حبیبي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

دا کتاب هغو دوو ګرانو او زړه ته راتېرو ګلانو ته ډالۍ کوم، چې د يوه يې زه د احسان پوروړی يم او د بل مې تړول پښتون قام:

۱- د هېواد ستر او پياوړي ليکوال ، شاعر، څېړونکي، ژبپوه او روحاني شخصيت

استاد محمداصف صميم

تـه

۲- هغه چاته چې دا هر څه يې په ما وليکل خو....

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: په سترګو کې خبرې
شاعر: فضل هادي (فضليار)
خپرونکی: مومند خپرندویه ټولنه
کمپوزګر: محمدحسيب (انوري)
ډيزاينګر: نجيب الله (نايل)
د پښتۍ او انځورونو ډيزاين: لمر (ککړکی)
د چاپ زيار: شريف الله (ناصري)
د چاپ شمېر: ۲۰۰۰ ټوکه
د چاپ کال: ۱۳۸۶ لمريز

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

د ګران فضلیار
غزلیز نوښتونه

ځیني خلك په دې عقیده ښکاري، چې خپل کلتـور او مقدساتـو ته سپکاوی او یا ستـغې سپورې پـه ادب کـې بغـاوت دی، او پـه دې ډېر خوښ وي، چې د باغي شاعر او لیکـوال پـه نـوم وپېژنـدل شـي. حال دا چې د ادب ژبـه د هنـر ده، او هنـر لـه ښـکلا پـرته بل انځـور نـه لري. په سپکـو او سپورو کې به جذبه وي، خو هیڅکله ورتـه فن ویلی نه شو، او نـه ښکلاییز ارزښت لـري. دغـه ډول شعرونه پـه اصـل کې لـه فکري او ایډیالوژیکي ستونزو نه زېږېدلي ښکاري، او ادبي بغـاوت نـه دی.

شاعـرانه بغـاوت به هم لـه ښکلا او هم لـه هنـره ډك وي. د بېلګـې پـه ډول د شـیخ متـي بـابا نظم د نصر لـودي او شـیـخ اسمعـیل د منظومـو پـه وړانـدې یـو ادبـي بغـاوت دی. ځکـه شـیخ بابا پـه کاینـاتـو کـې د لومـړي ځـل لـپاره پـه سیـستماتیك ډول د جـمال مـشاهده تـر سـره کـړې، او نظم یې لـه ستـر مـولانا رومـي (رح) سره پـه سیالـۍ د لاهـوت پـه لور پـه الـوت دی. همدارنګه خوشال بابا او بیـا وروسـې استاد حمـزه درواخله.

خـبره بـه نـه اوږدوم، زمـونـږ د ځـوانـو شـاعـرانو تـرمنـځ د ښـاغلـي فضلیـار غـزلیـز نوښتـونه ماتـه یـو ډول ادبـي بغـاوت ښـکاره شـو، پـه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې ډول چې نه يې روايت تېر او تکراري سمبول ګڼلی، او نه يې په فکر د فن ملا ماته کړې، هر خيال ته يې د هنر د ښاپېرو لباس وراغوستی، خو دا فېشن او ارآيش هيڅکله هم پردی نه ښکاري، او نه د چا تقليد دی.

لار يې بېله او ځانګړې ده، له داسې يوه تشخص سره روان دی، چې د پښتون فطرت د رومان پالنې د ستر ذوق استازي کوي:

(د تروو اوبو ماهی) به دومره د چا خوښ نه شي، او نه دغه ترکيب په رومبيو کې خوږ لګي، خو چې کله ورته شاعر په خپل شاعرانه منطق رنګ اميزي ورکوي، او تصوير ترې جوړوي، کټ مټ د (زشت و زيبا) ادبي صنعت تر پولو رسي:

تـه د تروو اوبو ماهی يې د جانان انځوره!
تـل مې د سترګو په رڼه سمندرګي کې اوسې

او تر دې يې دغه بل انځور لا ښکلی ښکاري، چې ملي احساس يې هم بدرګه کوي:

د يار وصاله ته هم سم د خپلواکۍ غوندې يې
ماته، کې نه ښکارې په سورې د برې کې اوسې

او که د همدغه غزل په يوه بل بيت کې يې د (کم عقلې) خطاب نه وی، نو زما غوندې خوش باورو خلکو به په څه ناڅه ډول د عرفان د وجودي تګلارې لاروی ګڼه:

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې
ته خو هر وخت ګوره زما پخپل زړګي کې اوسې

د فضليار لومړنی غزل توکه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کره کتنې په نیت نه خو د نظرماتې په دود به ددې ښکلې غزل یو بل بیت هم په نښه کړم، چې د جانان خیال پکې له مضر چینجي او سر له وچ لرګي سره تشبیه شوی، چې د شعري توکو له مخې هیڅ ارزښت نه لري، خو څرنګه چې د ښاغلي فضلیار له شاعرانه برلاسي او لوړ استعداد نه ښکاري، په ډېرې لږې پاملرنې دغه ستونزه حل کولی شي، او ما ورته هغه د چا خبره ځکه ورياده کړه، چې ډېره ستاينه يې همدلته بريك نه کړي، پرېده چې نور ښه نوښت رامنځته کړي، او دا الهي (ج) قانون هم دی، چې کاینات يې په يو ځل بشپړ او سالم نه دي را استولي، ځکه بيا به زمانه د خلاقيت له جوهره بې برخې شي.

د بل هر لوړ او بااستعداده ويناوال غوندې ښاغلي فضليار د خپل ځانګړي فطرت له مخې مشخص تشبيهات، استعارې او نمونې لري، چې دده تصويرونه يې ګڼلی شو، داسې نه ده، چې د نورو پخوانې او زاړه نوښتونه يې کارولي، چې د شاعرۍ د سقوط نښه وي، همدغه يې ماته يو ادبي بغاوت او يا نوښت ښکاري:

راشه چې خپل کلي کې سندرې درته ووايم
ته په بازارونو کې شغارۍ د چنار غواړې

***

يو وخت به ددې خاورې شهيدان ټول راژوندي شي
يو وخت به زمونږ سترګې بيا غړيږي دوی ته څنګه

د فضليار شاعرۍ په مجموعي ډول د انځور په برخه کې له ښکلو تشبيهاتو او استعارو نه سرشاره ده، او زيات وخت دغه تشبيه په تمثيل هم اوړي:

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا سـاده ګلـه رانـه لـپـه کـې دريـاب غـواړي

***

ستـا لـومـړۍ خنـدا شـپېلـۍ د اسرافيـل وه
يـو ځـل بـيا وخانـده شابـاس چـې ژونـدی شـم

(په سترګو کې خبرې) غزل ټولګه چې لـه سره تـر پايـه وکتـل شـي، هـر ځـای پکـې فـضليار د يـوه پـښتـون او سپيـڅلـي ګروهمـن پـه تـوګـه ځـپـانـد دی، شاعـري يـې دومـره سـپـېڅلـې ده، چې د تقليـد بوی هم نه لري، داسې نه ده لکه څو تنې او يو سر.

پـه شاعرۍ کې يې ټولنيـز ارزښتـونـه، مقدساتـو تـه درناوی پـه لوړه هنري ژبـه تـر دې حـده دی، چې د خپلـې ټولـنې عـکاسـي او انځـور يې ګڼلی شـو. د پـتمـن ملـت تـشخص، د ازادۍ جذبـه او د يرغلګرو ماتې پکې د يوې حماسې پـه ډول پـه ځـپـو دي.

زه پـه پـای کـې دغـه ژور فکـر پـه لالـوړ خيـال ښکلی غـواړم، او ګـران فضليـار تـه لـه لوی خـدای (ج) نـه د خـوشـال بابا د (پښـتـون) او د شاعـر اسلام علامـه اقبـال د (مـرد کامـل) جوړېدو دعا کـوم.

په شـاعـرانه ولـولـو

ناګار

پـوهنتـون مېنـه
۱۳۸۶|۵|۳۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غزل پېغلو ماڼو ورته لوګی کړی

د سترګو شاعر (فضل هادي فضليار) په ۱۳۷۹ لمريز لېږديز کال، د ننګرهار په عالي لېسه کې زما د دولسم ټولګي زده کوونکی و. د وطن په حساب مې هم ورسره اړيکې درلودې او د خوږو اخلاقو خو به يې څه نه وايم.

خدای شته چې هاغه مهال يې پر شاعرۍ خبر نه وم خو شعر يې لکه چې پټ ليکه، ځکه د ډېرو نورو پښتنو په څېر، دده په مالت کې هم دې هنر ته په درنه سترګه نه کتل کېږي. خو اوس پوه شوم چې فضليار لا ډېر پخوا د هنر د کلي په کوڅو کې د غزل وظيفه ټوله کړې ده.

ما چې دده نوښتګره، خوږ ژبې او غزلبوله شاعري وليده، نو حيران شوم چې زما مات او ګوډ قلم به کله دومره توان ولري چې د فضليار غوندې ځلمي په تانده شاعرۍ هنري او ادبي ليکنه وکړي.

فضليار د ځينو نورو ځوانو شاعرانو په څېر بې دانو بوس نه دي باد کړي، او نه يې هم اسمان د خيال په تيګو ويشتی.

هغه هر څه ته په خپلو شوخو هنري سترګو کتلي او هماغسې انځورونه يې ترې اخيستي. د خيالي نړۍ د ترخو اوبو په سيند کې يې لامبو نه ده وهلې، بلکې ځان يې د شعر د خواږه اباسين تل ته رسولی او اصيلې ملغلرې يې ترېنه راويستي دي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضلیار شعر اخلاقي، دیني، ټولنیز، پښتني، ملي او حماسي ښېګڼې لري. د نکریزو، سرو شونډو، شنو خالونو، بنګړیو او .... په بازار کې ډېر نه دی ګرځېدلی. هغه هر څه ته د حقیقت په سترګه کتلي او هغه یې د ریالېزم د سروزرو په تله تللي دي.

د فضلیار د نقادۍ ژبه اورونه بلوي ، او لکه د څېړیو د سکروټو غوندې سرې سپرغۍ بادوي. شعر یې د خوشحال خان د حماسو رنګ لري. خوشحال بابا وایي:

څــــو وانخلـــي لـــه غلیمـــه انتقـــام
مـرد نـه خـوب کـا نـه خـوراک کـا نـه ارام

د فضلیار لاندې بیتونه وګورئ:

خپلواکـي مې د خپل قـام راڅخـه غـواړي
لـه غلیمـه انتقـام راڅخـه غـواړي
باغـي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راڅخه غواړي
تر پایه....

د شعر ژبه یې ډېره سپېڅلې، ساده، روانه او رڼه ده؛ او د نورو ژبو له اغېزه یې د غزل جامې پاکې ساتلې دي.

فضلیار که څه هم د عمر زیات کلونه په کوزه پښتونخوا کې تېر کړي خو د هنر خوله یې په بېلمازه اوبو نه ده کنګال کړې.

شعر یې د بدیع او بیان په هنري او ادبي صنعتونو داسې پسوللی، چې سړی ورته ګوته په غاښ پاتې کېږي. د ښه تکړه انجینر او معمار غوندې یې د تشبیې، استعارې او کنایې خښتې په خپلو ځایونو لګولې او د غزل رنګینه ماڼۍ یې ورڅخه جوړه کړې ده.

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فضلیار کشر هلک دی ، خو په غزل کې یې د ډېرو مشرانو پر پلونو پل ایښی ، حیران یم چې دا الهام ورته له کومو غرونو د غزل ښاپېریو راوړی دی. وګورئ ، په لاندې غزل کې د کاظم خان شیدا غوندې ښه پوهېږي خو دار ته په ډېر ویاړ روان دی.

کاظم خان شیدا وایي:

هسې نه چې دار محروم په میدان پرېږدي
که یو سر په تن لرې بلند همته

فضلیار صیب هم ورسره مناسبه سیالي کړې ده ، دا وایي:

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بیا هم شکر دی چې ستا د عشق پر لار روان دی
وطنه! ستا مینه کې ځیني له سرونو تېر شول
د ځینو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

زه ورته دا بیتونه ډالۍ کوم:

داره جنازه مې درنه ونه کړې
ځورند تر قیامته داسې ښه یمه
پاتې که دا زوړ ګرګین له مانه شو
زه به له میرویس نیکه نه نه یمه

فضلیار په پورته غزل کې خپله ایماني او افغاني دنده په ځومره بریالیتوب سره سرته رسولې ، او هنري ارزښتونه یې ځومره خوندي ساتلي دي. خپل سر د وطن له مینې قربانوي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار ته په خوشالۍ روانيږي، خو د وطن خرڅوونکو او بې ننګو دلالانو له مخونو څخه پردې پورته کوي او راتلونکي نسل ته يې ورپېژني.

زما په اند فضليار د شعر خپل ځانګړی سبک او بېله لار لري ، چې هغه له نورو څخه بېلوي. د هغه د شاعرۍ يو څو ځانګړنو ته په لاندې ډول ګوته نيسم:

د فضليار له شعر نه معلوميږي چې د افغانستان د نورو سيمو لهجې او ګړدودونه يې زده دي ، او په بېلا بېلو پښتنو سيمو کې راته بلد ښکاري.

نور سختې دلته شپې شوې له دې کلي کډه ورم
ترخې د ژوند شيبې شوې له دې کلي کډه ورم
د ژړو ګلالۍ څېرې سپېرې شوې فضلياره
شروع پکې نشې شوې له دې کلي کډه ورم

په پورتني بيت کې د (ژړې) يا د جمعې په بڼه د (ژړو) کليمه د هېواد په جنوبي سيمو (پکتيا ، پکتيکا او خوست) کې مروجه ده.
ده کمال کړی چې د نورو لهجو رواجولو ته يې هم پام کړی او خپل غزل يې پرې رنګين کړی دی. په لاندې غزل کې يې کندهارۍ لهجې ته پام وکړئ:

کندهاري ياران چې کله راپه زړه سي بارا
په هغه دم مې نو زړګی ذره ذره سي بارا
ژبه مې ګونګه سي بيخي غزل ويلای نسم
خو چې تا ووينم غزلې راشېوه سي بارا
ترپايه....

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په لاندې غزل کې يې د کوزې پښتونخوا د پښتنو لهجه راخيستې ده:

هر وخت په کې ملګرو شور ماشور غوښته کې دی
دا زړه مې بس د څو شوخانو کور غوښته کې دی
سهار نه تر ماښامه مې په ژبه ستا نامه وي
هر لفظ يې په ايمان د ټنګ ټکور غوښته کې دی
تر پايه...

همدارنګه د فضليار بله ښه برلاسي په شعر کې داده ، چې مهمل الفاظ يې په ډېرو مناسبو کليمو پسې تړلي او د خپل غزل مقام يې پرې لوړ کړی:

نه ښکلي ملي، نه مې څوک تنکي منکي خوښېږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چټي پټي خوښېږي
نظم چټياټ ګڼي ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښېږي

د فضليار کمال ته ځير شئ ، چې څنګه ښه يې له (تنکي) سره د (منکي) او له (چټي) سره د (پټي) مهملې کليمې راوړي دي.
د فضليار صيب د شعر بله ځانګړنه چې د هغه شعر له نورو ځوانانو څخه بيلوي ، داده چې هغه په سياسي مسايلو کې ادبي نزاکتونه مراعتوي ، لکه د نورو غوندې کنځلې نه کوي بلکې د واقعتونو له مخه د کنايو او استعارو په ژبه حجابونه پورته کوي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسو يې لاندې بيتونه وګورئ، چې په څومره ادبي نزاکت سره د ګاونډيو هېوادونو په اوږو د احسان درون پېټی ږدي او د شوروي تګ لورې ورته څرګندوي. دغه راز د جهاد په اتلانو غږ کوي چې که له روس نه مو مخ راړولی نه وی، نو کفري لمن به يې له نړۍ څخه نوره هم ټوله شوې وه:

دا خـــلك دې مـونــږ تـــه دُعـاګانـــې كـــړي
مونــږ كـــه نـــه وای روس تـــر هندوستـانــه تـــه
ولــــې دې افـغـانـــه دومــــره ژر پرېـــښـــود
ســـــتا دوښـمـــن روان و لـــــه جهـانـــه تـــه

دا چې فضلـيـار په يوه علـمـي او ديني چـرګـۍ را لــوی شـــوی، پلار او ترونه يې ديني عـالـمان او نـيـكـه خو يې د طـالـبانو او مـلايانو جـرنـيـل و. نو ځکه يې په غزلـو کې ډېر مذهبي څرکونه هم ليدل کېږي.
تـاســو وګـورئ چـې په لانـدينيـو بيـتـونو كـې يې څـــومـــره لـــوړ دينـي مفـاهـيـم په ډېرو لـــنډو او سـاده ټکـــو كې بيـان كـــړي دي:

زړه! څـــه چـــې دې خوښـــه وي كـــوه يـــې خـــو
پـــام كـــوه چـــې رب درڅخـــه هيـــر نـــشي

فضلـيـار زړه ته د هر څه د كولو اجازه وركوي خو يوائې يو شرط پرې ږدي ، چې خـدای به نه هـيروي. دده كمال دادی چې همـدا يو شـرط دومره جامع شرط دی چې له امله يې سړی له هر ناوړه كاره ژغورل كېدای شي. ځكه چې الله د چا په ياد وي نو هېڅكله به بې لارې نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه لاندې بیتونه یې وګورئ:

پرته له تقوا پرته له دین څخه
څوک وایي چې ژوند لکه زقوم نه دی
***
هغوی ژوندي دي هغوی ژوند او مینه دواړه کوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري
او داسې نور.

همدارنګه د فضلیار له شعر نه د هېواد د ابادۍ ، ملي ازادۍ ، سولې او ارامۍ ورېمې راولاړېږي ، هېوادوالو ته د ښه او نوی ژوند زیری ورکوي ، نهیلي په کې ډېره نه ترسترګو کېږي ، له ټوپک او جنګ څخه کرکه کوي او پر ځای یې د کتاب ، قلم او پښتني حجاب سره مینه لري :

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس
دده د لاسه مو د مړه نیکه هډوکي خرخ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس
ترپایه....

هغه د همدې غزل په پای کې خپل یو خصوصیت او ځانګړتیا ته اشاره کوي او وایي:

نور دې د سترګو او بڼو په ژبو نه پوهیږي
د فضلیار زړه درنه تکه سپین ځواب غواړي اوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریښتیا ده چې فضلیار سپیني او زړه ورې خبرې کوي ، او له نورو څخه د هغوی د کړنو سپین حساب غواړي. په غزل او ورځیني ژوندکې له هیچا څخه نه ویریږي ، د رحمان بابا غوندې نه د چا بې ځایه غندنه کوي او نه هم بې ځایه ستاینه.

ما چې دده جرئت، استعداد، هنري شوخۍ او خوږو اخلاقو ته سوچ کړی، نو دا غزل مې په ذهن راوریدلې ، چې دلته یې فضلیار صیب ته ډالۍ کوم:

نه پیچومې کې تم شوی نه په څوږ
دا د هسکو غرو د سپینو واورو چړ
هره چیغه یې زلۍ د پشه کال ده
چې باران ورسره مل شي جوړ کړي خوړ
غاړکۍ یې د غزل ناوې ته راوړه
ملغلرو نه یې جوړ دی هر یو لړ
په قلم او ځلمیتوب یې برکت شه
راته ښکاري د پامیر له غره نه لوړ
نداره یې چې په سپینه زیره وکړه
یارمحمد یې د ستایلو بولي وړ

زه خپله لیکنه رانغاړم او د فضلیار صیب د شاعرۍ په هکله دومره وایم، چې هغه واقعاً خوندوره، ساده او ښکلې پښتنه شاعري کړې ده. زه یې په دواړه مخه ښکلوم او د راتلونکي نسل د ویاړ هنري شمله یې ګڼم.

په اشعارو کې یې بې ځایه ، شډل او بازاري لُغتونه نه دي راوړي. غزل یې د پښتو ادب لپاره غټه پانګه ده. د ریالېزم په رڼه لار یې قدمونه اخیستي او د خپلو همزولو نه یې د غزل لاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېله کړې ده. له ښاره وتی خو نرخ يې نه دی پرېښی، د قافيو خوند او د شعر طول او عرض ورنه نه دی خراب شوی. زه وربانديې ويارم ، مور و پلار او ټولو پښتنو ته يې مبارکي وايم.

بې عيبه يواځې الله دی ، انسان که هر څومره پياوړی او تکړه شي بيا هم نيمګړتيا لري ، داسې به د ده په شعر کې هم نيمګړتياوې يي. خو فضليار خپلو نيمګړتياو ته هم پاخه او هنري رنګونه ورکړي.

زه په پای کې دده تاندې هنري ځوانۍ ته د دُعا لاسونه لپه کوم او په لاندې ډالۍ يې لمانځم:

د پګړۍ بلا دې واخلم د شملې دې را په سر شه
خدای دې وساته له سترګو غليمان دې له نظر شه
له سپين ږيرو نه يې وروسته،هلکان دې نيوی نشي
د غزل توره تېره کړه لږ خه نور هم زړور شه
سپوږمۍ ونيسه له لاسه ستوري ټول په خوب ويده کړه
د غزلو لمر دې خور په پښتونخوا کې لروبر شه
خدای دې دواړه په جنت کړي کوچی داسې درته وايي
فضلياره دا کتاب دې مور او پلار ته بختور شه

په پښتنه مينه

استاد يار محمد (کوچی)

د کوچيانو کلی، قصبه، جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فضليار پېژندنه

فضل هادي فضليار د منځني قد ، سپين رنګ او له خندا ډکې څېرې لرونکی تنکی ځوان دی؛ چې له ننه درويشت کاله وړاندې يې د محترم مولوي عبدالعزيز په کورنۍ کې نړۍ ته سترګې پرانستې دي.

څرنګه چې هغه د سره رود د نوموتي عالم مولوي علي احمد (چې په جرنيل صيب مشهور و) لمسی دی، او د يوې ديني او مذهبي کورنۍ پورې تړاو لري؛ نو د ښو او بدو له پېژندو سره سم يې ديني زده کړې پيل کړې. فضليار د وخت په تېرېدو سره ځان له جوماته ښوونځي ته ورسوو ، د ننګرهار له عالي لېسې فارغ شو او د کابل د پوليسو اکاډمۍ جنايي څانګې ته لاړ.

فضليار خپلې ښوونيزې هڅې نورې هم ګړندۍ کړې، د ننګرهار پوهنتون تر انګړه ورسېد؛ او اوس د همدې پوهنتون د انجينرۍ پوهنځي د پنځم کال زده کړی (محصل) دی.

فضليار هغه د چا خبره ژوندۍ مرۍ ده، د لوړو زده کړو ترڅنګ په فرهنګي برخه کې هم ډېر فعال دی او د خپلې ژبې سره د بې کچې مينې له امله د فرهنګي ډګر په سرلارو کې راځي.

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه مخکې د مینې مجلې د کتونکې ډلې غړی او تر ځنګ یې د پژواک خبري اژانس پري لانس ژورنالست و. خو اوس مهال د نړۍ مجلې مسئول مدیر او د ځوان کلتوري خوځښت د علمي او څېړنیزې څانګې مشر دی. دغه راز د یو شمېر نورو خپرونو سره قلمي همکاري هم لري.

فضلیار د خپلې شاعرۍ په څېر ډېر خوږ او د نرم خوی څښتن دی. ډېرې خبرې نه کوي ، او بې ځایه کړتې پړتې یې نه خوښېږي.خو د ځینو ملګرو په اند د مینه ناک طبیعت ترڅنګ ډېر شوخ هم دی ، او یو شمېر یاران یې له شوخۍ څخه سر ټکوي.

په هر حال د هغه خوځنده قلم او ګړندۍ فرهنګي هڅې د ستایلو دي. زه ورته ددې غزلټولګې د چاپ مبارکي وایم او خپله لیکنه د حمزه بابا په دې بیت پای ته رسوم چې وایي:

خدای دې مین ډېر کړي چې ښېرې کوي
ماته خو نور چل د دُعا نه راځي

نصیراحمد ښاد
د ځوان کلتوري خوځښت مشر

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

فضل د خدای دی د ټوپک پر ځای ګلاب غواړي اوس
چا چې به کلي ورانول هغوی کتاب غواړي اوس

وايي زما مينه به خپل زړګي کې پټه ساتې
دا ساده ګله رانه لپه کې درياب غواړي اوس

چې خپل عزت ، قدر او پت يې په کې وليدلو
په اروپا کې ګوره پېغلې نور حجاب غواړي اوس

اول يې وېل راځه ليلام يم په تاوان يم ياره
د هرې خولې د هرې غېږ رانه حساب غواړي اوس

دده د لاسه مو د مړه نيکه هډوکي خرڅ کړل
خدازده چې نور راڅخه څه شی انقلاب غواړي اوس

هغه بې عقله چې له تانه يې ځان ښکلی ګاڼه
دادی راغلی دی، مافي هغه ګلاب غواړي اوس

نور دې د سترګو او ښو په ژبو نه پوهېږي
د فضليار زړه درنه تکه سپين ځواب غواړي اوس

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

***

کاش په هر اشنا مې ګران لکه ماشوم شم
کاش د هر دښمن پر سر لکه اتوم شم

د دې خپل زړګي په زړه کې به مې اوسم
کاش جانانه دومره خوږ لکه ستا نوم شم

غوارم ستا په شان پري ځان ته واده کړم
غوارم سم د کوه قاف د پاچا زوم شم

پولادي زړه مې پوښتنه درنه کاندي
چې دا ولې ستا په مخ کې لکه موم شم؟

ځان ظالم او کبرجن راته ښکاريږي
خو چې ستا کبر رایاد شي ، نو مظلوم شم

پر سينه دې سپين که تور تيکرى خوښيږي؟
راته وايه چې په دې دواړو کې کوم شم؟

فضلياره خير که اوس ورته هيخ ښکارم
خو که وخت راغى نو بيا به ورمعلوم شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د وخــت نـادودو ناکــردو کـې بـه تـرکلـه اوســې
نور بـه مــې روح او جــسد دواړه يـو تـر بلــه اوســې

ستا ټول غمونه چې هـر يو يې لکـه غـره غـوندې دی
زما د زړه کـونج کې ځـائيږي بل ځـای څلـه اوسـې

تـر څـو چې هـاغه پورې غـره کې خونخـور باز اوسېږي
د ســولې شــنه کـوتره دې کلي کـې کلـه اوســې

خـدايه! د هـر مــين برخـليک د هاغه باغ پـه څېر کړې
چې د نري چـنار تـر څـنګ پکې شـنه ولـه اوسـې

رب دې زمـونږ د چم پر ښکلــو باندې ورحمـيږي
د ښــکلاګـانو قـــاتـــلان بيـا ډلــه ډلــه اوســې

ته بې وفـا د **فضليار** لـه زړه چې لاړې نـو څـه؟
هاغه ده هـلته پـر همـاغـه ځای اوس بلـه اوسـې

د ساينس او ټکنالوژۍ اسلامي پوهنتون

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مصطفی سالك پر ليكه

***

پوهېږې اوس مې څنګه بې له تانه ژوندكي ده ؟
جانانه! وه جانانه! بلا ګرانه ژوندكي ده

د سترګو له يو رپ سره يې څو كسو نه واخلي
ددې وطن د خلكو څه ارزانه ژوندكي ده

پښتون يې چې ونه ګڼې كوم بل څه ورته وايه
د چا چې بې حجرې او بې اذانه ژوندكي ده

چې يار يې وي ، كوكنار يې وي او رحم پر خوارانو
د داسې خلكو بالكل بې ارمانه ژوندكي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې مینې ، بې لتانه ، بې له یاده دې جانانه
بې عقله او بې روحه بې وجدانه زندګي ده

چې نه پکې عزت وي ، نه غیرت او نه میړانه
هغه ګورئ ملګرو بې ایمانه زندګي ده

سره له دې چې ډکه ده له رنځه **فضلیاره**
خو بیا هم ګوره مینه څه کامرانه زندګي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

داسې خو نه ده چې تنها مې په زړګي کې اوسې
ته په ګلاب ، ته په شفق ، ته په سپرلي کې اوسې

ته د تروو اوبو ماهی يې د جانان انځوره !
تل مې د سترګو په رانه سمندرګي کې اوسې

زړګيه! ټوله ورځ کې يو سات هم په خپل ځای نه يې
بس همېشه د يار د غاړې په ځوندې کې اوسې

د جانان خيال، مضر چينجيه! پام چې مات يې نه کړې
څومره بې پامه مې د سر په وچ لرګي کې اوسې

د يار وصاله! ته هم سم د خپلواکۍ غوندې يې
ماته کې نه ښکارې په سيورې د برې کې اوسې

نورو نه ولې ستا پوښتنه وکړم وه کم عقلې!
ته خو هر وخت ګوره زما په خپل زړګي کې اوسې

اوره ! د ټولو عاشقانو کې دې وخت تېر کړی؟
کنه تنها د **فضليار** په اسوېلي کې اوسې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته رانه واخلې د فرېب او دا د چل ملګري
خاونده راکړې په زړه سپين لکه ململ ملګري

والله پر ما باندې خو زور د رقيب نه رسېدو
زما خلاف ورسره يو شول زما خپل ملګري

ستا له نظره ولې پټ ګرځي پوهېږې په دې؟
زما زړګی همېشه ځان ساتي له غل ملګري

که امريکا ، روسيه او چين خپلو کې هر څنګه وي
زمونږ خلاف ګورئ بيا ټول دي يو د بل ملګري

د ازاد شعر غوندې کاږه واږه مې نه خوښېږي
غواړم خواږه او په لاړ سم لکه غزل ملګري

د دولسم ، لسم او اووم ياران به څنګه هېر کړې
د فضليار چې اوس هم ياد دي د اول ملګري

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

ټول خوی او خواص دې بس همدا ښه دي بدل مه شه
نیت د بل ملګري دې هیڅکله درته غل مه شه

زلفې ، شونډې ، زنه او دا سره سره اننګې دواړه
ټول دې ګل او ګل شه، خو په سترګو کې دې ګل مه شه

زړه دې لېونی ښه دی چې لیکې لېونۍ غزل
عقل دې الله وساته عقل دې پاګل مه شه

څه چې دې په زړه کې وي پوره دې ارمانونه شه
هر څه دې خدای درکاندي، خو را درته اجل مه شه

نظم، بګتۍ او نور د دوی په څېر شعرونه دي
شي دې ، پروا نه کوي خو خاورې دې غزل مه شه

دا دُعا په نیمه شپه کې شوې فضلیار ته ده
ده هم پرې آمین کړی چې توري دې خجل مه شه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

بس یو ارمان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري
زړه مې جانان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

د خلکو مینځ کې جنګ، جګړې او په اخر کې جرګه
دا ملکان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

دا جینکۍ چې په لمانځه کې دُعاګانې کوي
دوی هلکان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

چې ډک له میني محبت نه وي بس هر یو شاعر
داسې جهان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

فضلیار تل یو پرمختللی او سوکاله غوندې
افغانستان له خدایه غواړي بل ارمان نه لري

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

راشه د ګل غوندې سپرلي غوندې بشر درښيم
ځان ته دې وګوره بس دغه شان نفر درښيم

د زلفو وربځو کې يې پټ ساته که روغ مې غواړې
دا لمرين مخ دا د مېن د مرګ خطر درښيم

عجب مقتول دی، خپل قاتل لکه ايمان پرې ګران دی
مړې! خو خپل زړه او دا ستا مړاوی نظر درښيم

په هغې ژمنې دې بلا مازيګري واوښتل
تا چې ويل همدا راتلونکی مازيګر درښيم

باور مې نشي چې له تور غره نه دې کم وي ګرانې!
ستا په سينه کې دا د تورو تيږو غر درښيم

ته يې خوښېږې ((لمر)) په تا باندې مين دی ګلې!
دا چې دا ځمکه باندې ګرځي دغه لمر درښيم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا امکان شته چې د دُښمن لاسونه ښکل شي رانه
د چا لپاره به سرکوزی هم اتل شي رانه

تا به خوشحال ساتم که ته چېرته خفه شوې رانه
کېدای شي یاره چې د ژوند ډېوه مې ګل شي رانه

افغانستان په څېر ویجاړ زړه مې په دې سوچ کې دی
چې ګاونډي لېوان به منعه په څه چل شي رانه

کله چې لست د ګلو لیکمه ، نو نه پوهېږم
چې ستا نامه ولې په ټولو کې اول شي رانه

جانانه! ستا راخپلول خو دومره سخت کار نه دی
خیر که په دې عمل پردي دغه ټول خپل شي رانه

هغه خبره دې ریښتیا شوه چې ویل به دې تل
له خپله لاسه به (فضل) غریب پاګل شي رانه

***

په زوره کور پرې جوړوي څه ستمګره ده یار
یو څوک مې زړه کې لاس وهي لکه کوډګره ده یار

اوس تر کورونو رسېدلې په دېرو کې کېږي
زمونږ د مینې کیسه تېره تر ګودره ده یار

زما د زړه باغي مرغه چې یې تابع کړ ځان ته
دا د ظالم لور ګوره څومره زوروره ده یار

طبیبه ! یار هېرول څه مانا خپل ځان کړمه هېر؟
زما له واکه څخه دا بهر خبره ده یار

(c) ketabton.com: The Digital Library

پام چې د شېخې مخکې څه ورانه خبر ونه کړې
چې همدا اوس راکوزه شوې له ممبره ده یار

چتې غوسه یې زړه ! په ما کې څه ګُناه خو نشته
په نه خبره رانه هسې مروره ده یار

انجینری غوندې خو وخت د فضلیار نه نیسي
غزل لیکل خو د یوې شېبې خبره ده یار

ننګرهار پوهنتون

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

الله خبر چې هر سړی پسخېږي دوی ته ثنګه
دا زړونه له سینې نه ورکولېږي دوی ته ثنګه

دا ښکلي د اسمان خو مونږ ته ستورو غوندې ښکاري
چې ښکلي ددې ځمکې به ښکارېږي دوی ته ثنګه

مشرانو خو خپل زړونه په دې خلکو ښه تش کړي
ډک زړونه ددې خلکو به خوټېږي دوی ته ثنګه

دا مستې جینکۍ چې یو پر لاس کړي نو دوه مات کړي
بنګړو نه مړوندونه به ډکېږي دوی ته ثنګه

یو وخت به ددې خاورې شهیدان ټول راژوندي شي
یو وخت به زمونږ سترګې بیا غړېږي دوی ته ثنګه

دا خلک فضلیار غوندې مینو ته حیران دي
چې شوخې به په زړونو کې منجېږي دوی ته ثنګه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه پرې پوهېږم چې مې سر په لور د دار روان دی
خو بيا هم شکر دی چې ستا دعشق پر لار روان دی

وطنه! ستا مينه کې ځيني له سرونو تېر شول
د ځينو نورو په همدې نوم کاروبار روان دی

څنګه به ووينې ښه ورځ زمونږ غټ خيټې مشران
چې ورپسې د مظلومانو لوی ازار روان دی

اوس د پيسو له شماره وتې ده خبره نوره
اوس د موټرو او کورونو دلته شمار روان دی

لکه چې بيا يې اوربدلې د چا مسته غزل
فضليار ګوره پر لار هغسې خُمار روان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ترَ اوســـه زړونـه د اغـيـارو لا سـاړه نه ښـــکاري
لا مې د زړه په غوښـو دوی راتـه مـاړه نه ښـکاري

هغـوی ژوندي دي هغـوی ژوند او مـينـه دواړه کـوي
د خدای په لاره کې مړه شوي مونږ ته مړه نه ښکاري

اوس خو مې دادی له سـينې څخه غټ شی ورک شوی
اوس دې هـم تا تـه مـړه کاتـه لکه چې غلـه نه ښکاري

پام کـوه بيا دې په سـينه چې لـونګ څـوړند نه کړې
د پاچاهۍ پر تخت مې ماتـه بل څه ښه نه ښکاري

لکـه لـېوه وهـي ټوپونه هـر يـو ښـکلـــي پســې
دا په سـينه کې مې پروت شی خو ماتـه زړه نه ښکاري

خـدای خـــبر ولـې فضلـيـاره په تا څـه شوي دي
اوس دې برېتـونه د پخوا په څـېر کاږه نه ښـکاري

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نه ښکلي ملي ، نه مې څوک تنکي منکي خوښېږي
خو بيا مې هم دا يو او نيم چټي پټي خوښېږي

هغه ياري نه ده چې څوک پکې ونه ځورېږي
ما ځوروه زما يارۍ کې اسويلي خوښېږي

څوک احمدزي،څوک ستانکزي ، څوک خوګياڼي خوښوي
زما په ټولو پښتنو کې اپرېدي خوښېږي

له مجبورۍ او احتياجې څخه امان غواړمه
خو خپل جانان ته مې زارۍ او مجبوري خوښېږي

زه به دې غم اخلمه ، درد اخلم ، بلا اخلمه
سپينه خولګۍ خو دې اشنا د هر سړي خوښېږي

نظم چټيات ګڼي ، ازاد شعر ته اور اچوي
د فضليار خو غزلبوله شاعري خوښېږي

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا هېرولی نشم ګرانه تا به لا یادوم
روح به ستایمه ، ضرور به خپله سا یادوم

مخکې ډېر ښه وم چې وزګار به شوم رایاده به شوې
اوس چې تسپې اړوم پام مې شي چې تا یادوم

خلکو ته ناست یم له سهاره تر ماښامه پورې
ورته لګیا یم نور نو څه خو ستا جفا یادوم

په ژوند خو ستا هېرول بالکل ده ناشوني خبر
له مرګه پس به هم په ژبه مسیحا یادوم

ستا د یوې خولې شکرانه کې زه یوه شپه ټوله
څادر په سر کړم د جومات کونج کې الله یادوم

تا فضلیار ته مې هم خوله او هم څپېړه درکړه
ته راته هاغه یادوه او زه به دا یادوم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سترګې خو نه دي ، تباهي ده ، بربادي د خلکو
د غنم لـو غوندې پرې يار زړونه ريبي د خلکو

يوه پوښتنه مې په زړه کې ده ريښتيا به وايې
دا چې منګي دې ډېر مات کړي که زړګي د خلکو؟

دا ځني ځني چاپلـوسي لکه هـنر غوندې وي
دا ځني ځني خو چټي ټپلـۍ ټـټي د خلکو

منم چې (مسته) يې خو پام ګراني چې سهوه نشې
هغه (حيا) ده چې زړګي همېشه وړي د خلکو

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لګـــيا دي غــاړو کې يې هـار د غـلامۍ اچـوي
خـو په وينـا کـې ستـايي دغـه ازادۍ د خلکـو

زمـونږ په چـم کې خـو د هر چا تکه زېړ اوښـتي
خدازده په څه وي داسې تـک سـره انتګي د خلکو

هيـڅ پروا نه کړي فضـلـيـاره که يې وخت ګڼي سپک
خيـر دی رسـېږي تـر خـالـقه اسـويلي د خلکـو

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

مـا کـه قلـندر غـواړې او مــا کـه تـل خـُمـار غـواړې
مـا کـه بې پروا لـه نـړۍ، مـا کـه تـل هـوښـيـار غـواړې

اى د جـانـان يـاده ! نـو يـواځــې بـه مـې نـه پرېـږدې
راشــه ، کـه مـې چــېـرتـه د غــزل ســپـه ســالار غـواړې

افــرين افـغـان ځــوانه! هــمـدا د وطــن مـــينـه ده؟
خپـل وطـن ويجاړ پرېږدې، پردي وطـن کې کار غواړې

راشــه چې خـپـل کلـــي کـــې ســــندرې درتـــه ووايـــم
تـه پـه بـازارونـو کـــې شـــغـــارى د چـــــنـار غـــواړې

بـس کـړه فـضـلـيـاره کـوم بـل څـه خـو هـم تـرې وغـواړه
څـو پـورې بـه خـداى نـه دُعـاګـانـو کې يـو يـار غـواړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ان تر سهاره ستا له یاد او اداګانو سره
لګیا یم ټوله شپه لوبېږم له دېوانو سره

د کلي پېغلو په ګودر کې ځنګه پرېکړه وکړه؟
چې دوی به څه کوي له خپلو لېونيانو سره

د رقيبانو تور مخونه او کوڅې د کابل؟
ښکلی جنت کله ښايیږي له کارغانو سره

رقيبه! تا خو ګیدړانو کې هم نه شماري څوک
خو ګوره مونږه جنګېدلي یو لېوانو سره

وېل يې زما دې دا ښکاري سترګې نور نه دي پکار
د مين سترګې ښې ښکارېږي ژړاګانو سره

چې په ژړا مې ورته سرې کړې نو شين سترګې ويل
خدازده که سوله حزبيان وکړي پرچميانو سره

کابل-منځنی طب

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

غومبوري دې زما د ويني وېش باندې لګيا شول
دې کار ته نن دوه غټې بلاګان سره سلا شول

جرګې د معشوقو له خدايه سپين او سور رنګ وغوښت
د زېړ رنګ په ټاکنه عاشقان سره سلا شول

يو څوک له کوه قاف نه راشي وايي مبارک شه
له تا سره خپلوۍ ته ښاپېريان سره سلا شول

الله ! دغه خواره واره پر يو مشر راټول کړې
دارلو ته يې بيا د غرو لېوان سره سلا شول

بانه دې ياره پوه کړه چې لږ رحم نه کار واخلي
ايستلو ته زما د زړه د کان سره سلا شول

پوښتنه ترينه وشوه چې په ژوند قيامت دی څه شی؟
ځواب ته يې مين ټول په (هجران) سره سلا شول

سبا به فضليار لکه منصور غوندې په دار کړي
په دې پرېکړه نن واړه ملايان سره سلا شول

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پوره پوره یقین لرم تاثیر باندې د زلفو
تړلی بند په بند یمه زنځیر باندې د زلفو

دا څو شپې خوب کې ګورم پکې اوړمه را اوړم
اه شېخه ! ژر مې پوه کړه په تعبیر باندې د زلفو

مال دومره مهم نه دی د ځان ویر څه پروا نه کړي
اخته دې نه کړي خدای هیڅوک په ویر باندې د زلفو

ناصحه ! تا یې هم لکه چې خوند ولید که څنګه
بیخي نن نه مړېږې په تفسیر باندې د زلفو

د هر زړه یو ځای خوښ وي خو زړګی د **فضلیار** بیا
همېش اوسېدل غواړي پر کشمیر باندې د زلفو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

خالق دې د ښکلا له بامه وغورځوه مړه شې
د کبر او غــرور لـه تختـه لاندې راچـپه شـې

زړګی بېچاره دلـته په تړپونو شي خیر غـواړي
چې کله ته په بر سـر د کوڅې کې راښکاره شـې

کابله! کور د هیلو شـې چې نوی مشر راشي
خو څو شـپې وروسته بېرته بیا د هیلو هدیره شې

خفه جانانه بیا به هسې وخت کله رانشي؟
چې نورو نه رامنډه کړې پر ما خوره وره شـې

ډېر زړونه دې سوري کړل خو په تاهیڅ هم ونشول
په زړه باندې ډبریني کاش په زړه لکه ښیښه شې

چې سترې **فضلیار** غېږ کې ارام او بیا ویده کړې
الله خبر که دومره مهربانه لکه شپه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

واړوه نور خاورې د هغې شپې پر کیسو باندې
زه شوم په زاریو ستړی ته شوې پر نخرو باندې

زړه ! حال به یې ستا غوندې وي مړ به له شوګیره شي
څوک چې اعتبار کوي د ښکلو پر وعدو باندې

هر څه چې کوڅه کې وکړو هیچا ته حال نه وایي
دغه اعتبار لرو د اوړي پر غرمو باندې

ناستې وي کرارې کور کې هر څه نه بې غمه دوی
دا ظلم که رحم دی پر پېغلو ښتنو باندې؟

اوس یې چې کوڅه کې فضلیاره بې دیدنه یې
هسې ژړېدلې په سفر کې پر شپو شپو باندې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمين صيب پر پل

***

تر څـو به په چـل ول باندې قـدم راسـره ږدې
لاسـونه به په دروغـو پـه قسـم راسـره ږدې

چې زه دې شرابي کړم ته خو هم ځان لږ خُمار که
ضـرور به دا ځل شـونډې په چـلم راسره ږدې

که غـواړې يې نـو زه خـو يې تنهـا غـږوی نشم
ربـاب بـانـدې بـه څـو ګـوتې تـه هـم راسـره ږدې

ماښام خو دې بانو باندې کړ تېر، اوس نيمه شپه کې
وعـده د يـوې خـولې په سـپېده دم راسـره ږدې

چې مـاته دې په خپلې سينې ځای راکړ نو ګـوره
يو څـو پيـالـې د بنګـو به نـو هـم راسـره ږدې

زمـا پـر نـازک تن بـه فضلياره غـرض نه کـړې
بـس يـو بـه دغـه قـول ښـه محکـم راسـره ږدې

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د زړه په تل کې مېشته کېږي بل ځای نه اوسېږي
مېنه په وینه کې ګډېږي بل ځای نه اوسېږي

نوره یې مخه د سپېرو خاورو په لوري واوړي
څوک چې له یار نه جلا کېږي بل ځای نه اوسېږي

جانانه! تا نه دې غمونو کې وفا ډېره ده
هغوی له نورو نه شرمېږي بل ځای نه اوسېږي

له ټول بدن نه شوې راټولې د دردونو څپې
د زړګي لور ته راستنېږي بل ځای نه اوسېږي

که د ویجاړ وطن غمونه دې په کار وي نو ټول
د فضليار زړه کې اوسېږي بل ځای نه اوسېږي

هریپور

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دلـتـه ګوزاره شـوه لـه تـور فکرو سره سـختـه نـور
ښکلـیـه ! کـه زمـا منې لـه دې کلـي نـه تـښـتـه نـور

غواړې چې زما له خولې د خپل حُسن صفت واورې؟
پرېږده دا د وخـت نادودې مـه راڅخـه پوښـتـه نـور

بې د لـمـر د وړانګو به لمرګلیه! ژوندی پاتې شې؟
دلـتـه شـوه د ښکلـو قـحـطـي، زړه حـسـن پرسـتـه نـور

ولـې فضـلـيـار بـاندې چـپـه مېـچـنـې ګـرځـوې
خدای ته ګوره راشه له دې کاره تېـر شه وختـه نـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

نور سختې دلته شپې شوې، له دې کلي کډه وړم
ترخې د ژوند شيبې شوې، له دې کلي کډه وړم

د مينې سمندر يم په لمبو کې مې ژوند خوښ دی
چې مړې په کې لمبې شوې، له دې کلي کډه وړم

چې ظلم پکې ځای دی اوس نيولی د جرګو
چې شاړې يې دېرې شوې، له دې کلي کډه وړم

نه غره کې کېږدۍ ښکارې، نه په کلي کې ګودر
هر لور ته هديرې شوې، له دې کلي کډه وړم

بدرنګ غوندې مخلوق ورته له بل ځای راروان دی
ترې کډه ښايستې شوې، له دې کلي کډه وړم

د ژړو ګلالۍ خبرې سپېرې شوې فضلياره
شروع پکې نشې شوې، له دې کلي کډه وړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

لږ خو مې زړه دمه کړه بيا که ځې هم نو خير
يو وار خو سترګې راښکاره کړه بيا که ځې هم نو خير

يا مې ټپي ټپي زړګي ته شه پټۍ او ملهم
يا يې نور هم تغمه تغمه کړه بيا که ځې هم نو خير

دا د چينار په شانتې دنګه بنګه ونه خو دې
لږ تاو راتاو، کږه وږه کړه بيا که ځې هم نو خير

ګېډۍ د زلفو دې له ځان سره همداسې مه وړه
ښه يې پر ما خوره وره کړه بيا که ځې هم نو خير

په خوله که بله وعده نه راکوې خير دی ګرانه
لږ يې په سترګو نوشته کړه بيا که ځې هم نو خير

راشه دلبره فضليار دې ډېر نهيلی ښکاري
لږ يې پخلا، لږ يې ډاډه کړه بيا که ځې هم نو خير

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تنکي تنکي ګلان په سپېره خاوره کې پرېږدي
دا ولې لارویان دي نیمه لاره کې پرېږدي

منم چې د اساني ورځې ښه مېړنی یار یې
خو دریغه سړی ډېر ژر بیا په ګرانه کې پرېږدي

ای وخته! چې راځې خلک پر ځان باندې رامات کړې
چې ځې نو زنځیرونه یې په غاړه کې پرېږدي

ښکاري چې کله ښکار وکړي نو ځان سره یې یوسي
خو ته بیا سوري زړونه لویه لاره کې پرېږدي

راځې خو په نامه د پسرلي مګر افسوس چې
اغزي بیا د زړګي په دښته شاړه کې پرېږدي

ښکارېږي فضلیاره چې یې زړه دی درخوړین کړی
د خپل ژوندون کیسه چې نیمه ژباړه کې پرېږدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

هره شپه راځي په خوب کې په خندا تا راپه ياد کړي
څه ساده او کليواله شان ښکلا تا راپه ياد کړي

که د ورځې ستا خونخور ياد له رنځور زړه نه بهر کړم
تور مابنام راته بلا شي سپوږمۍ بيا تا راپه ياد کړي

نا آرام زړونه چې واړه د آرام غيږه کې نغاړي
دا زړه سوانده نيمه شپه خو ماته لا تا راپه ياد کړي

منظره يې چې ما ستا په تورو څڼو کې ليدلې
اوس نو هر يو سنځل ګل جلا جلا تا راپه ياد کړي

فضليار به ستا له ياده ګورستان ته کډه وکړم
خو په ګور کې به بيا هم هره بلا تا راپه ياد کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زما زړه چې ستا يادو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز
سمــندر چې په لمبو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

ساده نه دي ښې پوهيږي چې د ناز افسون ځيګر خوري
خو پيغلوټې چې نخرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

چې ارام له نازه ډک ژوندون پرېږدي په خپله خوښه
ځي مجنون په سرو مېروکې ژوند کوي دا يې دژوند راز

نه هيڅ زور شته پرې نه ظلم،دا د ټول بدن واکمن زړه
چې په خپله پرهرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

ټول عالم بېغمه پروت چپه چوپتيا ده په جهان کې
فضليار چې شوګيرو کې ژوند کوي دا يې د ژوند راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

چې ګلونه ستا وربل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه
اُمیدونه مې ګوګل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

سپینو ستورو غونډې ټول ستا د نامه سپېځلي توري
زما د زړه په تاج محل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

پسرلی په ننګرهار کې لنګوټو نه معلومېږي
د نارنج ګلان هر ول کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

زما زړه به په څه حال کړي چې پوځونه د ښکلاوو
ستا د سترګو په مورچل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

تا چې ځان سره څه وېلې فضلیاره په قلاره
هغه ټول دادي غزل کې بیا شول ځای لیکه پر لیکه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه مې په سترګو دی مېن د سینې څنګ نه مني
افغان جانان مې له جنګ سترې دی نور جنګ نه مني

همېش خُمار وي او زنګېږي د خیالونو په ټال
د چا په زړه کې چې وي مینه هغه بنګ نه مني

دوی له ټوپك سره بلد دي، صرف ماشه پېژني
لاس يې بېلچې ته نه ورځي ، زړه يې کولنګ نه مني

مېن د سوي زړه نغمې بل څه کې نه وینې چې
بې د بلبل له فریادونو بل آهنګ نه مني

دغه پردیو رالوی کړي نور خیالونه لري
دا بې فرهنګه فرهنګ څه کوي فرهنګ نه مني

پښتون يې مه بوله چې یو د توري شرنګ پېژني
خوشال خو ستايي د ادم د رباب ترنګ نه مني

خر فضلیار ته خو مې ډېر د سره پالنګ وویل
خو په سنګر کې په شوګیر روږدی، پالنګ نه مني

***

لمر نور له غرونو پنا کېږي لږ خو راشه کنه
زړه مې نرى نرى خوږېږي لږ خو راشه کنه

د رقيبانو غمازانو هيڅ پروا مه لره
خير چې هر څه اوس راپېښېږي لږ خو راشه کنه

د زړه په تل کې مې پرتې دا ورستې شوې هيلې
ستا په راتلو چې راټوکېږي لږ خو راشه کنه

د ذهن پاڼه مې نور سپينه شي هر څه ترې هېر شي
صرف ستا تصوير پرې انځورېږي لږ خو راشه کنه

هغه تازه زړه مې باور وکړه چې بې له تانه
بس ورځ په ورځې مړاوى کېږي لږ خو راشه کنه

ته چې ترې لاړې فضليار بېچاره ټوله ورځ اوس
په لاره ځان سره غږېږي لږ خو راشه کنه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوچاپرلیکه

***

کله ځان راڅخه ورك شي کله ورك شمه په ځان کې
کله خاورو کې اوسېږم کله سترګو د جانان کې

زما مینه او ستا کبر د افغان او جاپان غوندې
يو تر اوسه لا رنځېږي ، بل اوسېږي په اسمان کې

ستا غمونه مې په زړه کې واه واه څومره ښه ښکارېږي
لکه تيته چې رمه شي په سرسبزه بيابان کې

ددې وخت دا ناخبره مسلمان چې ترې کړېږي
ددې هرې يوې ستونزې د حل لار ده په قران کې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپينو ستورو غـونـدې ټـول يـوه اسـمـان کې سره اوسي
دا پښتون، تـاجك، اُزبـك چا کړل پيدا په يو افغان کې

مـنـم دا چې زمـا مـيـنـه دې په زړه کې شـتـه خـو دومره
لکه پروت چې کوچنی ګل وي په ساحه دکهکشان کې

مـقـتـديانـو! فضـليـار غـريب يو څه وسواسي شوی
خير که نن يې د بـل چـا نـامـه کړه يـاده پـه اذان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پیالې دي بې اثره او کنډول دی خدای وهلی
هر څه نه مزه لاړه، جهان ټول دی خدای وهلی

پخوا چالاک شیطان ته هم، صرف یو لغمانی بس و
اوس خدازده څه پرې وشول، لغمان ټول دی خدای وهلی

کونړ نه څه ګیله او نورستان نه څه اُمید دی
چې خپله د وختونو سندربول دی خدای وهلی

پرتوګ له پښو ووتو، نېکر او پطلون راغی
لونګۍ شوله بې قدره او پکول دی خدای وهلی

نور لاړو، د اتڼ له هر میدانه ډېران جوړ شو
اوږدې څڼې بې تابه شوې او ډول دی خدای وهلی

والله چې **فضلیاره** ملنګۍ کې هم څه نشته
تسپې بې اهمیته شوې، کچکول دی خدای وهلی

لغمان

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

په اداګانو ، سترګکونو ، اشارو ولاړ دی
والله د ښکلو ژوند خو ټول بس پر نخرو ولاړ دی

زما له زړه نه خو دا ستا غمونو جوړ کړ کابل
اوس نو پرې ځکه (سوله ساتی) د پردو ولاړ دی

څو به مو نورو ته وي سترګې د امېد نیولې
کله به وایو چې هېواد مو پر پښو ولاړ دی

هسې چټې ترېنه دا خلك د خوښۍ تمه کړي
د عاشقۍ ژوندون خو ټول پر اندېښنو ولاړ دی

د ننګرهار ګلاب ، زما زړه او انار د کندار
درېواړه وياړي چې يې رنګ ستا پر لبمو ولاړ دی

شېخه ! چې ولې مونږه تاته چندان ښه نه ښکارو؟
د خدای طاعت لکه چې ټول بس پر تسپو ولاړ دی

ګلمخې! راشه مسافر يار دی خدای بيا راوستو
ورك فضليار دې د ګودر پر څنډو شنو ولاړ دی

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ټولې سیمې د زړګي مې نور تر خولې ډکې دي
ستا له یادونو ددې ښار واړه کوڅې ډکې دي

چې راځې نه، تصویر دې مه رالیږه څه پرې کوم
ستا تصویران خو څه لږ نه دي ترې باغچې ډکې دي

ددغه چم له پېغلو جونو به څوك څه ګیله کړي
چې یې له زرو فسادونو نه وړې ډکې دي

خدایه ځنګلونه خو یې ورېبل اوس بل څه وایي
چې له الماسو ددې وران هېواد درې ډکې دي

دلته د ورځې هم ډاډه څوک ګرځېدلای نه شي
داسې خو نه ده چې له ډاره مو صرف شپې ډکې دي

خندا خو څه کړې اداګانې هم پر خپل ځای پرېږده
والله د مینې له اثره دې ګیلې ډکې دي

یوه خو نه ده، دوه خو نه دي، درې څلور هم نه دي
د فضلیار له غزلونو کتابچې ډکې دي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اطرافیان

څه ساده خلک یو چې څوک راته راوګوري لږ
مونږه ورمنده کړو لاسونه ورته دواړه ورکړو

مونږ اطرافیان بس په هر چا کوو د خپلو ګومان
څوک چې راپاڅي تالاشۍ ته مونږه غاړه ورکړو

دوی مو په شوارو واسکټونو کې بمان لټوي
مونږ ورته جېب نه موټي کورت راواخلو واړه ورکړو

مونږ ساده خلک په ټګۍ او برګۍ نه پوهېږو
چې څوک مو خوښ شي نو بس زړونه په ولاړه ورکړو

د سر په بیه له خپل حق نه تېرېدلای نشو
دې ته حاضر یو چې دوستۍ کې ورته دواړه ورکړو

کابل- پولیس اکاډمي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله کله ازاري شې ګني نور د ژوند قرار يې
عشقه ! څومره بختور يې له يو زړه نه بل ته لاړ يې

کبرجنه ! خلک اخلي غلامان په لوړو بيو
زه چې هسې ستا غلام يم ته له ما څخه بېزار يې

سره شاديان څه په غرور درته راغلي وو وطنه!
خو له تانه خبر نه وو چې پرديو ته انګار يې

هجره! خير اوس خو مې يار يې، راته وايه چې دا ولې؟
د زړګي له غوښو پرته نور له هر څه نه بېزار يې

که پر زړه د فضليار دي بارانونه د غمونو
د نړۍ ډېرو غمو کې د جانان غمه سردار يې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که ملامت یم او که نه یم نور توبه جانانه
خیر دی بخښنه درنه غواړمه خفه جانانه

د سمندر زړګي په مینځ کې مې تاوېږي مدام
ستا د یادونو زوروره شان څپه جانانه

ولې له خپل پخواني کور داسې په ځنګ تېرېږې؟
کله نا کله خو مې غېږې ته راځه جانانه

باور دې وشه ستا له تګ سره یو ځای ووته
زما له ژونده د خوښیو جنازه جانانه

نور به هغه خبره نه کړم چې ستا خوښه نه وي
نور به د هر کار درنه غواړم اجازه جانانه

باور مې نشي چې دې وشي هیڅ امکان نه لري
د فضلیار پرته له تانه ګوزاره جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

که راغلې نو دا ستا د سترګو ښکار درته دربښيم
پر زړه به مې تر ټولو ستر پرهار درته دربښيم

له غره راڅوړند رود به درنه هېر کړي که دې وليد
ددغې ګلالۍ جينۍ رفتار درته دربښيم

شربت غوندې يې غړپ که ای د وخت غلام زلميه!
نور څه درسره ښايي خو بس زار درته دربښيم

کم عقل دی چې هر څه ورته وايم نه صبرېږي
دا زړه ، دا په اور سوی سور انګار درته دربښيم

عجبه ده ، هر څه يې د دوستۍ په نامه وکړل
وژنې ، ورانونې او بمبار درته دربښيم

توبه ! دا عزرائيل هم عجيبه غوندې انسان دی
ها پاس خو نه، جانان د فضليار درته دربښيم

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قتل پسې بيا راوتي دوه غبرګې خونکارې دي
خدايه زړه مې ساته نن يې بيا سترګې خُمارې دي

څنګه تر خوا درشمه او څرنګه دې ښکل کړمه
شا او خوا لښکرې د بېلتون خوني ولاړې دي

ستا په کشمير مخ هندوې زلفې پيردارې خو
زما له افغاني غازې نظره سره ورانې دي

هيڅ د مينې راز او دعشق ناز پکې ښکارېږي نه
ځار دې شم له سترګو څنګه نن داسې ناکارې دي

خدای خبر چې بيا دغه د زاڼو کتارونه نن
کوم لور ته هجرت کوي پر کومه خوا روانې دي

ته خو نازنينې ځې راځې چې ګوندي غلا يې کړې
پام کوه د زړه مې بدماشانې څوکيدارې دي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

***

خدای خبر نور دې لا کوم وخت او زمانو ته پرېښی
دا دومره غټ حساب دې یاره کومو شپو ته پرېښی

تاسو پوهېږئ چې دا خدای پاک ولې غرب نه وهي؟
هغه یې هم افغان پکول او لنګوټو ته پرېښی

ته چې ترې تلې نو خوب دې ولې وور له ځانه سره؟
ماشوم زړګی مې دې جانانه شوګیرو ته پرېښی

ملا ! را اوځه له مسجد نه امامت څه کوې؟
سیاست دې ولې دې مضرو حشرو ته پرېښی

د خلکو زړونه یې پر لاره باندې وکړل ټول
د فضلیار یې د زلفانو زولنو ته پرېښی

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

مینه، خندا، ټوکه، ادا به بیا له کومه کوي
سختو حالاتو کې دعا به بیا له کومه کوي

چې هم دې وژني او هم خوند په کې له ژونده ډېر وي
داسې نظر داسې مسکا به بیا له کومه کوي

غروره! پام کوه چې یار درنه خوابدی نشي
ساه اخیستل د زړه درزا به بیا له کومه کوي

وختـه! دا څو ښکلي بې قدره نه کړې پام پرې کوه
داسې پښتو داسې تقوا به بیا له کومه کوي

سپوږمۍ په (لمر) ډېر ظلم مه کوه که مړ شي ګوره
ته به هم خواره شې رڼا به بیا له کومه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: درنو صبورجان او غیورجان ته!

***

کــنـدهــاري يـاران چې کلـه راپـه زړه سـي بـارا
پـه هـغـه دم مـې نـو زړګـی ذره ذره ســي بـارا

دا تـه نـو چـېري يې چې نـه ښـکارېږې وه ظالـمه !
هسې نـه ژونـد مـې درپـسې ايـره ايـره سي بـارا

ژبـه مـې ګـونګـه سـي بيـخـي غـزل ويلای نـسـم
خـو چـې تـا ووينـم غـزلـې راشـــېوه ســي بـارا

بـس ګـرده ورځ لـکـه پـايلـــوچ ايلـه ايلـه ګـرځـېږم
تـه څونـه ښـه يې چې راياد سې ورځ مې ښـه سي بـارا

کـه بيـا خـوابدی سوې نو بيـا بـه دا نـړۍ ورانه سي
بيـا بـه مـې ګـرده سـره زړه بـس لـولـپـه سـي بـارا

کندهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا پروا نه کړي چې څوک ګيډې ته خواړه نه لري
سخته ده دا چې د يار سترګو ته رانجه نه لري

څوک چې ماغزه لري ضرور به هغوی غم هم لري
څوک چې په زړه نه لري غم هغوی ماغزه نه لري

د رقيب حق دی چې خپل ځان د خلکو سيال وګڼي
ځکه چې هيڅ په لمن داغ لکه کارغه نه لري

ښار کې مو کار نشته دی هر سړی اوزګار ګرځيږي
کلي کې نشته دی اوبه ، غر مو غرڅه نه لري

وخت به بې خونده څنګه نه وي وخت به خود ګډوډ وي
وخت بې غيرته په لمن کې پښتانه نه لري

په فضليار باندې ملګرو کې ډېر ګران هغه دی
چې هم بريتونه ، هم وېښتان او هم بانه نه لري

***

سپین سان مې اوس په تورو سترګو خور دی که راځې
بس نور مې نو سفر د ګور په لور دی که راځې

دا تاته زما تن چې نه زړګی لري نه روح
وه غمه د جانانه ! ډېر ښه کور دی که راځې

یواځې همدا ته مې د رنځور زړګي ارزو یې
له نورو نعمتونو مې زړه تور دی که راځې

ظاهر وجود مې مه ګوره چې روغ رمټ ښکارېږي
دننه مې زړګي اخیستی اور دی که راځې

ها تا چې کبرجن ګانه مغرور دې ورته ویلې
هماغه **فضلیار** درته سرتور دی که راځې

د عامې روغتیا روغتون - جلالکوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې بهرنۍ مېلمنې ته!

***

ګوره لـومـې ، جـال او زولـنـو سـره بـه نـه راځــې
زلـفـو تـار په تـار خـورو ورو سـره بـه نـه راځــې

دا خلک تيارو کې دي بلد سترګې يې برېښ کوي
دې ځای تـه د لـمـر د پـلـوشـو سـره بـه نـه راځــې

مرګ دې راشي مرګ له دوی نه سل ځله بهتره دی
ژونـده ! د بـيـلــتـون لـه تورو شـپـو سـره به نه راځـې

سترګې دې په کور کې پرېږده بيـا راځه زمـا خـواتـه
دلــتـه دانـه تـيـرو تـمانـچـو سـره بـه نـه راځــې

بې لـه ښکلـو راشـه فضليـار دې هـرکلـی کـوي
پام کـوه د مـرګ لـه پرېښـتـو سـره به نـه راځــې

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنې او پتمنې خور مریم ناصري ته!

***

نهیلې مه شې خورې خپل پت به حتمې ساتې
ځــوانان به وګورې چې څــنګه خپلواکــې ســاتې

د مـلالـۍ سـکنۍ خویندې نو په څه شوئ تاسې؟
چې ســنګــرونه مو یوائې اوس زلمــې ســاتې

د څو تیټ سترګـو او پردو په سر دې نشي بدنام
ډېر زلـمـیان شــته دی چې هــوډونه ایوبي ساتې

که تـوپ، ټوپک، تـوره او ډال ورسـره نه وي ، خیر دی
پښــتـانه ښــه دي په کـــورو کـې تبرګـــي ســاتـې

زمونږ شپونکي اوس روږدي شوي په ښديااوو کې دوی
خپلــو رمــو ســره ضـرور څـو دانې سـپي ساتې

کېدای شي دا ځل دغه چم لکـه میوند وځلــي
د مـــلالـۍ خـــواص چې ځـــان کـې (ناصـــري) ساتې

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

د ګلاب د ګل غوټۍ شولې که څنګه؟
ایله اوس نو د یارۍ شولې که څنګه؟

پولادي زړونه په یو نظر سکاره کړې
جادوګره بنګالۍ شولې که څنګه؟

دا چې تل د پېغلو مخکې یې روانه
سرلښکره ابدالۍ شولې که څنګه؟

په هر چا به لکه واوره وریدلې
خو پر ما لکه ږلې شولې که څنګه؟

څنګه لاس پر مخ حیرانه ودرېدلې؟
پښېمانه په خولګۍ شولې که څنګه؟

والله ډېر زيات ځورول دي اوس ياد کړي
نوره لاړي کابلـــۍ شـولي کـه څنګـه؟

ستا دي مستو حرکاتو کړم بې خوده
ټوله جوړه له مستۍ شولي که څنګه؟

فضليار ته اوس غوسه او کنځل نه کړي
ګلې! نوره سکـــنۍ شولي که څنګه؟

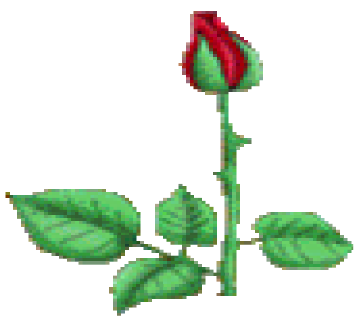

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د سترګو، د کتلــو بلا واخلم
ددې دوه غبرګو قاتلــو بلا واخــلم

ستا لپاره ستا د واړو غلامــانو
د نړۍ د ټولو ښکلــو بلا واخــلم

برند راوګوري بیا ځان سره مسکۍ شي
ددې درد ، ددې درملـــو بـلا واخلم

زه د ځان او که د ستاسې غـوندې یاره
د تک زېړ ، که د سـرو ګلـو بلا واخــلم

ښار دې ورک شي، د خپل کلي د پېغلوټو
د ټیکــریو د وربلــو بلا واخــلم

د ګلانو هر څوک اخلــي فضلیاره!
ستا په شانتې د بلبلــو بلا واخـلم

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په عاجزۍ کوم غوښتنه پیره
کوه د زړه مې لږ پوښتنه پیره

روح او جسد مې دا ستا غبرګ مریدان
غواړي له تا سره لیدنه پیره

تک سپین بشر او تکې تورې جامې
مه کوه ډېره ټولوژنه پیره

څومره له کوډو او تاثیر ډکه وه
هغه اول ځلې کتنه پیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

درنه بې لارې شاعرې مې نشي
ښه يې په غور کړه څارنه پيره

چې هم شي خوږ، هم نازکخياله داسې
د تخيل غواړم روزنه پيره

که دې دا خواست د فضليار ومانه
نو سل او زر ځله مننه پيره

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه، عقل که روح وایه چې کوم نه دی؟
دوی کې ستا په مینه چې مسموم نه دی؟

څوک دی د دوزخ د سرو لمبو لایق؟
چا ایمان راوړی ستا پر نوم نه دی؟

ډاګ دی، قبله نه ښکاري لمونځ څنګه کړم
کور د جانان هم راته معلوم نه دی

زړه مې په هر ست باندې پوهېږي اوس
اوس لکه پخوا غوندې ماشوم نه دی

پرته له تقوا ، پرته له دین څخه
څوک وایي چې ژوند لکه زقوم نه دی

ټول دې اوس ترې په ښاپېرو پورې
وایي دا هلک د انسان زوم نه دی

زړه د فضلیار یې دړې وړې کړ
چا ویلې چې غم دې بم اتوم نه دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خاطر اپریدي په لیکه

***

د انــکار ټکــو کې اقــرار دې وکــړ
ګــرانې! دا څـه عجـیبه کار دې وکـړ

دا و نظـــر او کـــه د غـشــو بــاران؟
چې دا زمــا د زړه پر ښــار دې وکـړ

تـا پـه نفـرت ګــوره هــیڅ نه وو کـړي
خو نن پـه مـینه د زړه ښـکار دې وکړ

زه یې ریښـتیا کــړم در پـه دره ګلــې!
هسـې چــتې د نـاز ازار دې وکـــړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستوري دې ورکړل خال دې واخيستو ترې
اسمـــانه! چـل زمـا پـه يـار دې وکـــړ

هسې هم روڼدی يې زړه ، خير دی کـه نن
ان تــر سـهـــاره انتـــــظار دې وکـــړ

اوس (انالـحق) څه؟ تا بـه هلـتـه منـم
چـې دغـه غـږ پـر ســر د دار دې وکــړ

واک دې د خولې نور فضليار ته ورکړ؟
دومــره بـاور او پـر مـا خـوار دې وکړ؟

د فضليار لومړنۍ غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پام زړه! چې دې ژوند لکه ګندېر نشي
بيا د يو چا ياد درنه چاپېر نشي

کله څوک د يار رضا موندلای شي؟
څو پورې له خپلې رضا تېر نشي

هيڅکله فراق ورته ونه وايي
ژوند چې دې سور اور، خواږه ګندېر نشي

زړه! څه چې دې خوښه وي، کوه يې خو
پام کوه چې رب درڅخه هېر نشي

وامې وريدل ودې ويل هجر ته
پام چې فضليار درنه کوشېر نشي

***

د خپل نامه په خوا کې (ګل) ليکي
زما د نوم سره (بلبل) ليکي

زهرو او شاتو نه جوړ ليک رالېږي
چې يو سلام او يو کنځل ليکي

د وخت قلم د هغه چا پر تندي
چې ډېر وژونکی وي ، اتل ليکي

زه قافيه او رديف نه پېژنم
د وطن غم پر ما غزل ليکي

زمونږه هر ګاونډی خپل پلان کې
پاس د (چور) لفظ لاندې (کابل) ليکي

توری د (يار) په (فضل) څومره ګران دی
په ځان پسې يې متصل ليکي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ستا د مستۍ او نخرو ثه کمی دی
د اباسین د ثپو ثه کمی دی

ثله مي زړه باندي داغونه پوښتي
د يخ پر مخ د خولو ثه کمی دی

زما غوښتني که هر ثو ډېري دي
دا ستا په خوله د پلمو ثه کمی دی

وايه د جنګ که د ورانيو وکړم؟
زمونږ د ژوند د کيسو ثه کمی دی

دلته يي توپ او ټانګ جوړه غړوي
په دي وطن د نغمو ثه کمی دی

صرف ماتول يي زده کوه پیۍ مخي!
تاته د زړه د ښيښو ثه کمی دی

د فضليار بي پروا خياله! پام کړه
دلته د دار زولنو ثه کمی دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه تـه يې زما چې زولـنې نه کـړې
لـنـډې لـنـډې زلـفې دې اوږدې نه کـړې

ولـې هسـې خـون د مـين زړه اخـلـې؟
پـام کـوه چې شـونډې دې بيـا سرې نه کړې

هسـې خـو راځې نه تر څـو پـورې چـې
هيـلې مې پـه زړه باندې ورستې نه کـړې

زه اوس اموختـه يـم خـولـه پـه زور اخلـم
ګـوره چې دې ځـان بې حـوصلـې نه کـړې

نـور مې پـه مات زړه چې لـوبې ونـه کړې
هسې نـه چې ځان وربـانـدې پرې نه کړې

غـيـرږ تـه د جـانـان بـه ور ونـه رسـې
څـو چې فضليـاره شپې رڼې نه کـړې

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

څنګه به له ما دومره ارزانه ته؟
ستا عِشْق به د سر په بیه مانه ته؟

دا خلک دې مونږ ته دُعاګانې کړې
مونږ که نه وای روس تر هندوستانه ته

کان د زمرودو خپله هم ژړل
کله چې وتو له بدخشانه ته

ولې دې افغانه دومره ژر پرېښود
ستا دُښمن روان و له جهانه ته

پاس فضا کې هم افغانان شته که څه؟
څنګه د باروت بوی له بارانه ته؟

راغلې خو له تللي دې ونه پوښتل
ولې له دې خاورې پښېمانه ته؟

مخه مې د (آه) تا ولې ونیوه؟
ستا له لاسه ان تر اووم اسمانه ته

هسې دې غزل د فضلیار تم کړ
دا خو تر حمزه او تر کاروانه ته

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

قد د صنوبر لري دلبر ربه
حسن لکه لمر لري دلبر ربه

خلک يې بانه بولي خو سترګو کې
سم لکه خنجر لري دلبر ربه

دا چې بې له وېرې ځي راځي دلته
ځان باندې باور لري دلبر ربه

تېر شي له ټټر زړګی سوری کاندې
څومره خوږ نظر لري دلبر ربه

زړه نه دی ، له تکو تورو تيږو نه
جوړ سينه کې غر لري دلبر ربه

داسې نه چې صرف همدا بې رحمه ده
دغه شان ټبر لري دلبر ربه

ورحميږي ته پر فضليار باندې
زښته ډېر خطر لري دلبر ربه

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

***

پکې پیدا که د ژوند شور جانانه
جوړ که زما په زړه کې کور جانانه

لړه په شونډو کې مسکۍ غوندې شه
لړ مې زخمي زړه که ټکور جانانه

لرې کړه نوره دنداسه له خولې نه
پر زړه مې مه بلوه اور جانانه

راځه د شرم له هسک غره راټیټ شه
راشه په زړه مې شه راخور جانانه

ځار دې شي زر ښایسته او سل غنمرنګ
له تانه ای زما تک تور جانانه

په یو نظر چې زړه دانه وانه کړې
رب دې اوبه کړه دغه زور جانانه

فضلیار مه وژنه په پڅه چاړه
ورپسې راوړه دا ځل لور جانانه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

کله د ادم د رباب ترنګ شمه
کله د ابدال د توري شرنګ شمه

کله غليمان په ماته سر کړمه
کله خپلو وينو باندې رنګ شمه

شا مې د ميدان په لوري نه شوله
مخامخ روان شمه غورځنګ شمه

زه د چا اتوم بم ته احتياج نه يم
ځار د خپل ولس له نام او ننګ شمه

زور دعقيدې مې خدايه کم نه کړې
هسې نه چې هر ډګر کې ړنګ شمه

سرومال مې دواړه له وطنه ځار
خير که په دې لاره کې ملنګ شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د ضرورت کې به ټوپک اخلم
نور به مل د بېل او د کولنګ شمه

زه پښتون زلمی اوس پوهېدلی یم
غواړم چې په پوهه کې هم دنګ شمه

مال او متاع رنګ د ژوندون نه ګڼم
مینه کې چې پړ شم نو بدرنګ شمه

غواړمه ملګرو فضلیار غوندې
ښکلو ته په غاړه کې لونګ شمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

شا او خوا زما د سترګو اوس رڼه ده
پکې بله چې دا ستا د مخ ډیوه ده

د نړۍ منظرې ټولې مې شوې هېرې
ستا د سترګو څومره ښکلې منظره ده

په نخرو د پیغلو ډله کې روانه
دا د سرو کالو جلۍ څومره خوږه ده

راځه مه ځه یو سات کېنه د یار یاده!
سهار لرې دی تر اوسه نیمه شپه ده

د خپل وران کابل ښکلا چې مې لیدلې
د نړۍ له نورو ښکلو مې توبه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د میني شني ښنترې پرې ولاړې
څه سرسبزه مې د شوخ زړګي دره ده

د کابل ښاړ شویه ښاره! زیری زیری
ستا د پېغلـو ډلـه بېرته راستنه ده

فضلیـاره اوس په مینه ښـه پوهېږي
خلک هسې درتـه وایـي چې وړه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

سخت شولو ګوزران، چې دا بـه ښنګه شي
نه راځي جانان ، چې دا بـه ښنګه شي

زه درتـه پـر ځمکـه انتـــظار کـړمـه
ته شوې د اسمان، چې دا به ښنګه شي

لـوټې لـوټې خاورې دې کـړ، وران دې کـړ
زمـا د زړه جـهان، چې دا بـه ښنګه شي

خلک د ژوندون پـه خوند مـړیږي نه
مونږ ورته حیران، چې دا به ښنګـه شي

بس د مرچو ښـتـه باندې ناست دي ټول
زوړ دی او که ځوان، چې دا به ښنګه شي

ښـه او بـد نـه ګـوري فـضـلـیار مـنـي
ستـا هر یـو فرمان، چې دا به ښنګه شي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

پرېږده ستا په سينه خور لکه تيکرى شم
د دې غيرو خلکو سترګو کې اغزى شم

ستا لومړۍ خندا شپېلۍ د اسرافيل وه
يو ځل بيا وخانده شاباس چې ژوندى شم

سپېلنى يم خو د ښکلو وچکالي ده
ربه ! يو ښکلى پيدا کړې چې لوګى شم

لېونى شم په ځنځير نه سړى کېږم
خو چې يو سوك د يار وخورم نو سړى شم

سل ګيلې او زر غوښتنې مې وې زړه کې
خو چې تاته درنژدې شم نو ګونګى شم

د ماشوم غوندې مې نور غېږ کې وانخلې
راځه ته غېږې ته راشه چې زلمى شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ګله هر وخت ګله لږ تم درځمه
د وخت له دوده سره سم درځمه

د ګل په وار بورا دی ګله منعه؟
ته مې ښکنځه زه به بیا هم درځمه

د سینې لار دې راته خلاصه پرېږده
د زړه کعبې ته په حرم درځمه

ګله ! که شا او خوا دې ټول اغزي شي
زه نیمه شپه سپور په شبنم درځمه

د بې شرمیو پلیتیو نه پاك
لکه پښتو ، لکه زمزم درځمه

چې مې په قدر باندې نه پوهېږې
خیر فضلیاره نور به کم درځمه

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

له هر کار نه یم وېستلی د یار سترګو
په زړګي یمه ویشتلی د یار سترګو

ساده سترګې مې په جنګ کله پوهېږي
هر میدان ترینه ګټلی د یار سترګو

څه دوه ، درې او یا څلور وارې خو نه دی
په بار بار یمه رټلی د یار سترګو

نه پوهېږم چې کوم عیب، اخطار او ډاردی
زما سترګو کې لیدلی د یار سترګو

دا چې اوښکې مې له سترګو نه بهېږي
دغه حال رالورولی د یار سترګو

فضلیار ته بل چا هیڅ ویلي نه دي
دا له کلي راشړلی د یار سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته كه د بل شې ژوند به څه شي ياره
ګومان مې نه شي چې دې وشي ياره

پرته له تانه خو سپرلي هم ګوره
خزان خزان سپېره سپېره شي ياره

ژوندكې به داسې وخت هم راشي كله
چې مې د زړه داغونه ښه شي ياره؟

ټول ارمانونه د نهيلي ژوند مې
په ځورېدو ځورېدو مړه شي ياره

خپله يې نه غوارې كه ويې غوارې
كور به ويجاړ د بېلتانه شي ياره

زړه چې مې چا كې صميميت وګوري
نو ټول خواص يې د واړه شي ياره

چې فضليار كله ستا سوچ كې لاړ شي
نو يې خولګۍ اوبه اوبه شي ياره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: خپل مشر تره مولنا محمدادریس (حقاني) ته! چې په

ډېر ترخه وخت کې مې ډېرې خوږې شپې ورسره کړې

***

روح، زړه او جسد مې لور په لور شول نور
یو یې د اسمان دوه یې د ګور شول نور

تور زما د سترګو ولې نه راځي؟
سپین زما د سترګو پسې تور شول نور

ای د ژوند اسرې! پرته له تانه خو
خوب،خوراك او څښاک راته پیغور شول نور

بس دی فضلیاره په ژوند څه کوې
بخت او تخت دې دواړه رانسکورشول نور

ککړك

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

تا نه ډېر جانانه بل څوک نشته دی
نه پاس په اسمان او نه په ځمکه خوږ

ماته مې چرسي لالی رایاد کاندي
بوی د چرسو لګي پر ما ځکه خوږ

دوی وایي جانان دې نمک نه لري
زړه وایي جانان دی بې نمکه خوږ

وپوښتل یو چا چې پښتانه ولې
نه ګڼي بل هیڅ څه تر ټوپکه خوږ؟

بیا هغه خبر وکړه چې وېل به دې
دا د ظالم زوی دی بې درکه خوږ

یاره فضلیاره فکر نه کوم
بل به نوکوم ځای وي تر (ککړکه) خوږ؟

پاس پچیس

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ارمان ارمان ساتل يې نه پېژني
ښکلي فقط د زړونو وړه پېژني

ددې مهال ياران الفت څه کوي
دوی خو فقط پيسه او سره پېژني

زما په زړه کې يې عمرونه تېر کړل
خو ما تر اوسه پورې نه پېژني

زما غريب چې صيب ، جناب نه دی زده
نو ريښتيا څوک به ما په څه پېژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې له مینې چې ناشوني ده، دې چم کې
بلـه هره ګـناه شــوني ده، دې چم کې

مینه ستا مې په زړه نوې روږدې نه ده
دا بـلا ډېره لـرغـوني ده، دې چم کې

دا د زړه دا مینه ناکه شان مرغۍ مې
له تعجبه غوني غوني ده، دې چم کې

دا چــې وايي مـینه جـرم دی ګناه ده
دا وینا بالکل ریښتوني ده، دې چم کې

د الفت د بناپیرۍ خدایه ته مل شې
ډوبه شوې نور تر ستوني ده، دې چم کې

فضلیاره تـه یـو چـا تـه خــواږه ګــورې
دا خبر ګوره مرګــــوني ده، دې چم کــې

ککړک - سره رود

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زړه کې مې دواړه روح او وینه لا شته
پکې ستا یاد پکې ستا مینه لا شته

چېرته به زړه شي له دې کلي صبر؟
چې پکې هاغه نازنینه لا شته

بچې د کرکې ننګرهاره وایي
څنګه تر اوسه دلته مینه لا شته؟

راشه په خپل رنګ یې رنګینه کړه نور
د ژوند په پاڼو کې مې سپینه لا شته

یو فضلیار دی چې بې مینې ګرځي
که دلته بل څوک هم بدبینه لا شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې لانجمنې ښاپېرۍ ته!

***

يـوازې سـتا خـو نـه دي ډېـرې دي يـار
لانجې بېخي لـه حـد نه تېرې دي يـار

د څـو بدرنګـو او ترخـو لـه لاسـه
خـوږې خـبرې رانـه هـېرې دي يـار

نيمـه په كـور نيمـه پـه بـند كـې والله
مـياشتې د ژوند مې داسې تېرې دي يـار

اوسـني وخـت كې او ريښتينې مـينه؟
دغـه خـبرې پـخـوا تـېرې دي يـار

ستا د سـيالـۍ پـكې ځـوك نشـته ګـني
جـينكـۍ دلـته كې هـم ډېـرې دي يـار

د زړه لـه غـوښـو مـې تـر اوسـه پـورې
سـتـا اداګـانې لا چـاپـېـرې دي يـار

د فضليار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ښه يې سپک لکه د خلي كه جانانه
رقيبان مې غلي غلي كه جانانه

دا سپېرو سپېرو وختونو پسې راشه
پسرلي غوندې يې ښكلي كه جانانه

ستا پيكي ته زما زړه خداى پيدا كړى
سيخكي ترينه راكولي كه جانانه

خير د زړه له يو څه وينو څخه تېر شه
يوه سمه غزل وليكه جانانه

فضليار د خپلو بدو بخښله غواړي
تړمې اوښكې يې قبولي كه جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ: د خوګيانو په لوخۍ کې د ملک محمد قیاس درنې کورنۍ ته، چې پر جلالکوټ د امريکايي بمباريو پر مهال يې ډېرې سټونزې په ورين تندي راسره ګاللې وې.

***

خپلواکي مې د خپل قام راڅخه غواړي
له غلیم نه انتقام راڅخه غواړي

باغي روح مې د بدن قفس کې تنګ دی
د وحشت پر ضد قیام راڅخه غواړي

تنګ غیرت مې پېغورونه راکوي تل
هغه خپل شهید امام راڅخه غواړي

عجیبه ده چې تقوا په چا کې نه وي
هغه څنګه احترام راڅخه غواړي

فضلیاره مقتول زړه سره څه وکړم
د مسیح د خولې سلام راڅخه غواړي

لنډی-خوګیاني

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

زخمي دې نه کړي یاره په قسم دی خطرناک
تنکی مخ دې ترې ساته چې شبنم دی خطرناک

یو وخت به مې شي زړه ټوټې ټوټې هوا ته پورته
یو څوک یې مینځ کې پروت لکه د بم دی خطرناک

حیران یم چې دې څنګه دا مغروره دلاسا کړه
ملا صاحب! د ځان په خیر دې دم دی خطرناک

بس ټک پسې بل ټک شي په زړه غبرګ ټکونه راکړي
هر ناز یې په والله لکه لړم دی خطرناک

وېرېږم د چا یاد یې رېښې غوځې نه کړي خدایه
هر وخت د فضلیار زړه ته ارړم دی خطرناک

***

نا آرام زړه مې آرام راڅخه غواړي
یاره ستا د شونډو جام راڅخه غواړي

ستا لیدو سره نن ونه لړزېدلو
زړه مې ځکه اوس انعام راڅخه غواړي

یا مرګی او یا جانان، لاسلیک دې وکړه
مینه داسې استعلام راڅخه غواړي

د زړګي مې بله هیڅ غوښتنه نشته
ستا یادونه تل مدام راڅخه غواړي

ژوند مې يوڅه، تن مې بل څه، روح مې نورڅه
يـاره! ښـه بـد دي تمــام راڅخه غـواړي

ډېرڅه شته چې خوښ مې نه دي ، خو يې وايم
هغـه ټول مـې خپل عـوام راڅخه غـواړي

تـه دا زړه ، دا ســتا د زلفــو مــېن ګـــوره
لـېونی په خپلـه دام راڅخه غــواړي

يـار بـه څنګـه شـي؟ دا زړه يـې فضليـاره!
هر سهـار او هـر مـابنام راڅخه غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بس ډز ته وي تيارې دواړو غبرګو کې مرمۍ
جانان همېشه ګرځوي په سترګو کې مرمۍ

يو وخت دلته تېر شوی چې ښښتې به وې خدايه
په ونو، انســانانو او په چرګو کې مرمۍ

د ښو او د خوړو تورو پر ځای پکې پرتې وي
په خولو د ځينو ځينو غنمرنګو کې مرمۍ

د وس يې خدايه نه يو په خپل فضل يې کړې شنډې
دا پورته الوتکو ځوانيمرګو کې مرمۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ته چې لاړ شې ستا یادونه نور هم ډېر شي
دا درواغ دي "چې څه تېر شي هغه هېر شي"

که پلو دې کړ ترې لرې ، لمر به خوار کړې
ټول شمسي نظام به ستا له مخ چاپېر شي

پر دې خوار زړه مې هیڅوک بریالي نه شول
چاته ترې د تورغر چاته پنجشېر شي

څه یوه ورځ خو مې نه ده، تل دا حال وي
څو زه لاړه ورته نیسم جانان تېر شي

پر کابل د وحشت دور راپه یاد کړي
د یار یاد چې مې له زړه څخه چاپېر شي

دا څو بېته به په خلکو کې ژوندي وي
فضلیار به له یارانو څخه هېر شي

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

بې پوښتنې بې سلامه راغی نېغ څوک
په زړګي مې راداخل شو لکه تېغ څوک

د همدې لپاره خدای مونږ ته راکړي
سر به نه کړي ای وطنه له تا دریغ څوک

خدای مې یار ته هسې سترګې دې ورکړي
لکه ورکړي سپین ښامار ته لاس کې تېغ څوک

فکر نه کړم که جنت کې یې سات تېر شي
چې یو ځل د یار په مینه کې شي ډېغ څوک

لکه زه چې یې د زړه وینې ورزېښنم
دې مجلس کې راته ګوري داسې ټېغ څوک

فضلیار بیخي له ځانه خبر نه و
خو په زړه کې یې بیا ناست و ابغ و ببغ څوک

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درانه استاد ناګار ته!

***

روسان پر تړوله لاره، کوي خلکو ته کیسې
افغـانه! ستا لـه ډاره، کوي خلکو تـه کیسې

پکول که مې نړۍ کې،د مېړانې یو سمبول دی
لونګۍ مې هم چلتاره، کوي خلکو ته کیسې

یو وخت به یو شمېر خلک، په نښتو اوازونو
د غـرب په هره لاره، کوي خلکو ته کیسې

که اوس دې هغه تېر وختونه نشته پروا نه کړې
غـزلې دې ناګاره کوي خلکــو ته کیسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

دا جلۍ مې پاس په بلۍ څو ځلې لیدلې ده
ما خو په خطر کې نړۍ څو ځلې لیدلې ده

دروغ وایي د ځان د سپېڅلتیا په هکله دروغ وایي
(لمر) سره مې وریځ کې (سپوږمۍ) څو ځلې لیدلې ده

مور دې راته غله ښکاره شي ستا سترګې چې وینم
ما یوه بې سترګو هوسۍ څو ځلې لیدلې ده

خدای خبر چې ولې یې ښېراوې هیڅ قبلیږي نه
رب ته په سجده مې څېرۍ څو ځلې لیدلې ده

پام چې فضلیاره د طالب په نوم منکر نشې
ستا په سر مې سپینه لونګۍ څو ځلې لیدلې ده

د فضلیار لومړنی غزل ټولګه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library